

ПОЗОРИШНЕ НОВИНЕ

www.narodnopoziroiste.rs

Издаје Народно позориште у Београду

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ
НИШ

КОНСТАНТИН

Драма Дејана Стојиљковића у режији Југа Радивојевића

www.edictofmilan2013.com

КОПРОДУКЦИЈА НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА НИШ И НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА У БЕОГРАДУ

Потребна је мрвица врлине

У оквиру обележавања јубилеја, 17 година од доношења Миланског едикта, вечерас ће у нишком Народном позоришту премијерно бити изведена драма Дејана Стојиљковића „Константин: знамење анђела“ у режији Југа Радивојевића. Београдска премијера на Великој сцени Народне позоришта биће 4. марта.

У интервјуу за Позоришне новине, Стојиљковић, кога шири читалачка публика памти по роману „Константиново раскршће“, објаснио је да то његово дело није било основа за драму која говори о животу и делу Константина Великог кроз призму најбитнијих тренутака из његовог богатог живота. „Потрудио сам се да напишем потпуно оригиналан текст. Радња романа ‘Константиново раскршће’

Представу „Константин: знамење анђела“ режира Југ Радивојевић, драматурзи су Иван Велисављевић и Спасоје Ж. Миловановић, који потписује и адаптацију, сценограф је Александар Денић, костимограф Бојана Никитовић, композитор Владимир Пејковић, видео дизајн урадио је Доријан Колунија, сценски покрет Игор Дамњановић, а лектор је Наташа Илић. Насловни лик (у младости и каснијим годинама) играју Миодраг Кривокапић и Петар Бенчина (у алтернацији са Миодрагом Радоњићем), а остале улоге тумаче Мирко Бабић, Снежана Петровић, Александра Ђосић, Тамара Драгичевић, Милош Цветковић, Сузана Лукић, Игор Дамњановић, Дејан Тончић, Дејан Цицмиловић, Александар Маринковић, Драган Божја Марјановић, Мирослав Јовић, Александар Михаиловић, Милутин Вешковић, Драгиша Вељковић, Димитрије Илић, Данило Петровић и Лука Грубишић.

се догађа током Другог светског рата, а његову основу представља само једна легенда о Константину коју је записао његов биограф“.

На који начин сте градили Константинов лик, да ли сте се више ослањали на легенде о њему или на историјске податке?

Користио сам и једно и друго. Иако ова представа треба да буде пригодан део јубилеја, она неће бити ни рецитал ни час историје. Зато у самој причи има доста уметничке слободе, разних интерпретација, па чак и мало натприродног, мало мистицизма. Константин је

био веома комплексна личност, ни до данас многи његови поступци нису до краја растумачени. Ја сам пробао да нађем неки средњи пут и узмем оно најзанимљивије из историје и оно најинтригантније из хришћанских легенди. Зато сам се одлучио да имамо два Константина – једног млађег и једног старијег, једног пре преображења у хришћанство, а другог после. Ова дуалност карактера главног лика биће на сцени симболизована кроз две боје, пурпурну – боју царског достојанства код старих Римљана, и белу – боју небеске чистоте. То је оно свима добро познато бирање између царства земаљског и царства небеског. Сви знамо како је Константин одабрао, али мало ко зна какав трновит пут је морао да пређе до тог избора. О томе говори наша прича.

(Наставак на страни 2)

ПОЗОРИШНЕ
НОВИНЕ

Вечерње
НОВОСТИ

ПОПУСТ

ПРИ КУПОВИНИ КАРТЕ

20%

YUGOROSGAZ

НАГРАДА ЗА ХЕНРИЈА

Награда за најбољу представу на Позоришном фестивалу „Театар у једном дејству“ у Младеновцу, уручена је нашем „Хенрију Шестом“ у режији Никите Миливојевића, 8. фебруара на Великој сцени, по завршетку представе. У име дирекције Дrame, присутне је поздравио драматург Жељко Хубач, а Награду је уручио режисер Димитрије Јовановић.

М. Б.

АНТИГОНА КОД КУЋЕ

Софоклова трагедија „Антигона“ у режији Јагоша Марковића, имала је премијеру на матичној сцени 19. фебруара. Гледаоци су дугим аплаузом поздравили комплетан ансамбл, који је у улози племените хероине Антигоне

предводила Вања Ејдус. Марковић овај чувени бисер античке књижевности поставља у славу људског и божанског у човеку, а против фашистичког разврставања жртва по вери, нацији или некој другој припадности.

Представа је, због пожара који се почетком децембра догодио на Великој сцени Националног театра, премијерно одиграна 30. децембра 2012. у Југословенском драмском позоришту.

М. Б.

ПРИЗНАЊЕ ЂУРОВИЋУ

На предлог Његове Светости Патријарха српског господина Иринеја, Свети Архијерејски Синод Српске Православне Цркве доделио је редитељу Народног позоришта, Божићу Ђуровићу, високо одликовање Српске Православне Цркве

- орден Светог деспота Стефана Лазаревића „за делатну љубав према светој Мајци Цркви, нарочито показану његовим личним доприносом у организовању многобројних свечаних академија од изузетног националног, верског и историјског значаја“.

Р. П. Н.

МОНОГРАФИЈА ПРИМАДОНЕ

Монографија Милке Стојановић, аутора Рашка В. Јовановића, у издању Службеног гласника и Народне позоришта, биће промовисана 28. фебруара у 20 часова, на Великој сцени. Публици ће се обратити примадона

Стојановић, маестро Дејан Савић и аутор, док ће одломке из књиге читати Биљана Ђуровић и Небојша Кундачина. Публика ће имати прилику да чује и снимке чувених арија у извођењу Милке Стојановић, чија је блистава каријера, крунисана наступима на сцени Метрополитен опере, представљена у монографији на јединствен начин, кроз разговор између уметнице и аутора.

В. К.

НАСТАВАК СА НАСЛОВНЕ СТРАНЕ

Њен поднаслов гласи „Знамење анђела“...

У неким изворима пронашао сам податак, односно легенду да су Константин Велики и Димитрије Солунски служили у истој легији. Димитрије је био трибун, а Константин центурион. У једној од уводних сцена Димитрије ће, бежећи пред прогониоцима, признати Константину да је хришћанин и даће му свитак на којем је уцртани знак – два спојена круга са крилима. То је старозаветни симбол за престоле, један од највиших анђeosких редова. Много година касније, Константину ће доћи гласоноша са свитком на којем је исти такав знак. То ће бити својеврсни „окидач“ за причу, а шта ће се десити на крају и шта је заправо сврха тог анђeosког знамења, сазнаћете кад одгледате представу.

Историја бележи да је Константин у младости био веома бруталан, мрачан... Да ли сте били у искушењу да му, евентуално, мало „оперете“ биографију из тог животног доба?

Нимало. Напротив, јер тај мрак и та бруталност су изузетан материјал за сценско обликовање. То се тражи на позоришним даскама. Осим тога, главна тема драме је преображење. Да смо „опрали“ Константинову биографију и да смо га представили као богоугодног и милостивог човека, то би била велика грешка. У самој сржи хришћанства је чудо као такво, чудо васкрсења, чудо исцељења, чудо преображења... Без чуда и чудесног, наша вера би била празна.

„МАДАМ БАТЕРФЛАЈ“ НА РЕКОНСТРУИСАНОЈ СЦЕНИ НИШКОГ ПОЗОРИШТА

У Нишу на карту више

Пучинијева „Мадам Батерфлај“, у режији Дејана Миладиновића и под диригентском палицом маестра Дејана Савића, у извођењу солиста, Оркестра и Хора наше Оперe, 4. фебруара је отворила реконструисану сцену Народне позоришта у Нишу. Гостовање је уследило свега неколико недеља пошто је у нишком театру, у оквиру драмског сектора, установљена посебна служба за организовање и извођење оперских представа, која ће љубитељима опере у овом граду омогућити да једном месечно уживају у делима највећих светских оперских мајстора.

Уочи почетка представе, в. д. управника Народне позоришта у Београду, Дејан Савић, изјавио је новинарима да му је драго што су се у Нишу напокон створили неопходни услови за извођење оперских

Како би то чудо било да је један верујућ и благ човек постао заштитник хришћана и њихов светац? Али – брутални убица, манипулатор, политикант и немилосрдни војник се преобраћује у милостивог патрона, генијалног реформатора, добротвора, праведника и на крају у свеца... Е, то је право чудо и то је та снажна порука коју ова представа жели да пошаље. Ако је неко такав могао да нађе спасење у Христовом наручју, онда није касно ни за кога од нас.

Реплика из комада „Небо се не осваја огњем и мачем, небо се осваја врлином“ представља, уједно, и мото целог пројекта. Колико је та порука и данас, после 1700 година, заиста важна?

Та порука је веома важна јер, запитајмо се у којој мери ми данас живимо у духу Миланског едикта, толеранције, трпељивости, човекољубља? Колико смо заиста одмакли, не у историјском, већ у хуманистичком смислу од времена Галеријевих прогона, ропства, братоубилачких ратова, умирања у арени? Да ли се цивилизација заиста променила и ми са њом? Да ли је црква поставши слободна постала оно што је Константин од ње желео?

■ Микојан Безбрадица ■

Дејан Стојиљковић

Да ли хришћани, данас, као припадници најдоминантније светске религије, живе у складу са оним што нас учи Јеванђеље? На крају крајева, да ли ми у Србији, где је Константин и рођен, данас поштујемо то његово духовно наслеђе? Ако сутра Христос дође, да ли ће и нама дати другу шансу као што је дао њему? Отуд и та порука, као нека врста подуче, да се рај задобија једино честитим животом, а да сила, новац и моћ не могу учинити човека бесмртним. Чак ни само вера није довољна, потребна је мрвица врлине.

представа. „Народно позориште у Београду хоће да помогне, јер то нам је, на крају крајева, и у опису посла. Шта год буде било потребно, од логистичке подршке, преко инструмената, фондуса, музичког и нотног материјала... ту смо да помогнемо“, додао је и најавио да је већ у мају планирана и прва премијера нишких уметника – „Слепи миш“ Јохана Штрауса. Савић је најавио и да ће у марту и априлу

наша Опера у нишком театру и грати „Дон Паскалеа“ и „Риголета“, а 28. јуна ће, у оквиру јубилеја Миланског едикта, извести Вердијевог „Трубадура“ на Летњој позорници у нишкој тврђави.

Иначе, за гостовање „Мадам Батерфлај“ у граду на Нишави владало је огромно интересовање и свих 520 улазница је било распродато за свега неколико сати, а после представе публика је снажним аплаузом и стојећим овацијама наградила наше уметнике.

■ М. Безбрадица ■

ПОЧЕТАК ОБЕЛЕЖАВАЊА ЈУБИЛЕЈА

Уметници из Италије

Ове године цео свет обележава два велика јубилеја, 200 година од рођења оперских композитора Ђузепеа Вердија (1813–1901) и Рихарда Вагнера (1813–1883). Као увод у Вердијеву прославу, 13. фебруара је на Великој сцени одржан концерт под називом „Омаж Вердију“, са уметницима из Италије.

Пред препуним гледалиштем су наступили Хор и Оркестар Опере Народног позоришта и солисти из Италије, сопран Марија Летиција Гросели, мецосопран Росана Риналди, тенор Леонардо Грамења и баритон Ђузепе Алтомаре. За диригентским пултом је био Еди де Надаи, који уметничку каријеру гради на сценама театра Ла Фениче у Венецији, Државне опере у Хановру, Театра „Верди“ у Трсту, Експерименталног оперског театра у Сполету...

Концерт, који је режирала Ивана Драгутиновић Маричић, отворен је увертиром из опере „Набуко“, а уследиле су најлепше арије и најпознатија хорска дела из Вердијевих опера: „Отело“

Концертни омаж великом композитору су организовали Италијански институт за културу у Београду и Народно позориште, под покровитељством Амбаскаде Италије у Београду и уз допринос „Business Conucila Italo-Serbo“

(дует Дездемоне и Отела), „Трубадур“ (арија Ацучене), „Травијата“ (арија Жоржа Жермона), „Сицилијанско вечерње“ (арија

Елене), „Симон Боканегра“ (арија Габријелеа Адорна) и „Аида“ (Соба Амнерис), па арије Леоноре и Ацучене из „Трубадура“, арија Рената из „Бала под маскама“, хор Циганки и Торедора из „Травијате“, арија Дон Карлоса и дует Карлоса и Родрига из опере „Дон Карлос“, као и Хор Јевреја из „Набука“. У самој завршници концерта италијански солисти су на одушевљење публике извели финалну сцену из „Трубадура“, да би после вишеминутих овација, заједно са члановима Хора, на „бис“ отпевали популарни Хор Јевреја из „Набука“.

Р. П. Н.

САРАДЊА СА ТЕАТРОМ ИЗ ДИЗЕЛДОРФА

Хамлет из Дизелдорфа

Позориште Schauspielhaus из Дизелдорфа, једна од најугледнијих немачких и европских театарских кућа, 28. марта ће на Великој сцени одиграти Шекспировог „Хамлета“, у режији нашег доброг познаника, Стафана Валдемара Холма који о својој поставци каже: „Постоји један човек. Можда је принц. Постоји један други човек. Можда је он мртви краљ. Ту је и лепа дама. Она је можда краљица. Или је то можда Имоцен Ког? Могуће је да је ту негде и нечија девојка Офелија. Готово да је сигурно да постоји нека друга породица која је повезана са овом рецимо краљевском породицом. Отац те друге породице је Полоније. Његов син Лаерт је највероватније у Паризу током готово целе драме. И све

ово ни најмање не личи на Данску. Уз њих, ту су и неки глумци. Они су Хамлетови најбољи пријатељи. Јадничак Хорацио ће приповедати

ову причу“. Представа је премијерно изведена 4. новембра 2011, у време кад је Холм био уметнички директор дизелдорфског театра, са којим Народно позориште има потписан и Протокол о дугорочној сарадњи, чија реализација започиње овим гостовањем. Занимљиво је да насловну улогу у овој представи тумачи Александар Раденковић, један од најпопуларнијих немачких глумаца млађе генерације, рођен 1979. године у Новом Саду. По завршетку Факултета за музику и позориште „Феликс Менделсон Бартолди“ у Лајпцигу, први ангажман је добио у тамошњем театру, уследио је ангажман у Немачком позоришту у Хамбургу, а од прошле сезоне је члан ансамбла Дизелдорфског позоришта.

■ Ј. Стевановић ■

МАРТ 2013.

ИЗЛОЖБЕ

• ПРВА ПОСТАВКА

аутор Зорица Јанковић

• ДР БРАНИСЛАВ ВОЈИНОВИЋ

(1892-1951) – ПОЗОРИШТЕ КАО ЖИВОТ

аутор др Душица Бојић

ИЗЛОЖБЕ

15. 03| 18.00 ЛЕПОТА ИГРЕ – НАТАША

БОШКОВИЋ; СМИЉАНА МАНДУКИЋ, изложба

и промоција новоустановљених награда у оквиру прославе 50 година УБУС-а; аутори изложбе мр Ксенија Шукуљевић Марковић, Драгана Мартиновић, Вера Обрадовић

01. 04| 18.00 ЈИЉАНА ДРАГОВИЋ – ПОЛА

ВЕКА У ТЕАТРУ, аутор Мирјана Одавић; изложба

остварена у сарадњи са Музејем позоришне уметности Србије

ПРОМОЦИЈЕ

22. 03| 18.00 Милан Ђоковић, БРАНИСЛАВ НУШИЋ,

у издању Фондације „Милан Ђоковић“ и КИЗ Алтера

СУСРЕТИ

26. 03| 18.00 ОЛГА МИЛОШЕВИЋ, примадона

Музеј Народног позоришта у Београду. Тел: 328 44 73

ЈЕЛЕНА ВЛАХОВИЋ

У оквиру циклуса „Школски час“, 19. фебруара је у Музеју Народног позоришта гошћа била првакиња Опере Националног театра, мецосопран Јелена Влаховић. У разговору са кустосом Музеја Драганом Стевовићем, уметница је говорила о свом одрастању, школовању, сарадњи са Ђурђевком Чакаревић, бројним улогама... Том приликом је за средину априла најављена и премијерна обнова Вердијеве „Аиде“, којом ће Влаховићева прославити 25 година уметничког рада.

М. Б.

ВИШЊА ЂОРЂЕВИЋ

У Музеју Народног позоришта је 13. фебруара, у оквиру циклуса „Сусрети“, одржано вече са примабалерином Вишњом Ђорђевић. Уочи почетка разговора који је са признатом уметницом водила театролог Јелица Стевановић, в.д. управника Дејан Савић је госпођи Ђорђевић уручио Сребрњак Народног позоришта и изразио захвалност публици што се у тако великом броју окупила поводом још једног издања циклуса „који правимо зато што не дамо да се забораве наши великани“.

Савић је, између осталог, подсетио да су Ђорђевићка и он у једном периоду истовремено били на руководећим позицијама у Националном театру, када су се са места директора Балета и Опере на „врло пријатељски начин“ борили за позиције ових уметничких сектора у оквиру Позоришта и додао: „Вишња је тада, заиста, показала да не само као играч и педагог, него и као старији колега и озбиљан организатор и менаџер, зна да мисли о балету, о својим колегама и о репертоару“.

М. Б.

ИНТЕРВЈУ | ДМИТРИЈ КЉАВИН, БАЛЕТСКИ ПЕДАГОГ

И бич и медањак

Дмитриј Кљавин је своје балетско образовање стекао у Државној балетској школи у Кијеву. Солиста је Националне опере Украјине од 1983, а од 1989. до 1991. је био солиста Балета ХНК у Загребу. Паралелно са играчком каријером, ради као педагог у балетској школи и украјинској Плесној академији „Серж Лифар“. Две године је провео на позицији уметничког директора Државне балетске шко-

Поред велике одговорности коју позиција балетског педагога носи, на чему заснивате свој педагошки приступ?

Полазим од себе, пре свега. И ја сам годинама био играч тако да ми је психологија уметника добро позната. Долазим раније на вежбе, посматрам играче и покушавам да направим добру атмосферу, без обзира на своје расположење. И педагог, али и играчи, морају своје проблеме или нерасположење да оставе испред

обједињује музику и покрет. Овде до изражаја долазе предиспозиције играча, он мора да поседује урођени ритам, неопходно је да перфектно чује музику како би то преточио у пластику покрета. Као крајњи резултат овог сложеног процеса добијамо – плес, игру. Наравно, постоје облици игре без музике, али то је већ друга тема.

Какав је Ваш однос према савременом покрету?

Веома позитиван. Нисам конзервативан по том питању. Сва-

ле у Кијеву. Као играч је наступао на турнејама широм света. Заслужни је уметник Украјине, а на различитим конкурсима је награђиван и као кореограф. Потиче из балетске породице, његов отац Роберт Кљавин је 1997. у Народном позоришту поставио балет „Бахчисарајска фонтана“. Дмитриј Кљавин, на позив Дирекције Балета, гостује у Народном позоришту где током фебруара ради као педагог са нашим балетским уметницима.

Већ извесно време боравите у Београду. Реците нам какви су Ваши утисци о раду у Народном позоришту.

Ваша балетска компанија је веома професионална. Видео сам једну потпуно нову, младу генерацију. Перспективни су и веома посвећени. Примио сам и да уметнички директор, господин Константин Костјуков, инсистира на класичном репертоару. То је паметан приступ. Национални театар је огледало културе једног народа. Неговање класичног културног наслеђа је од изузетног значаја.

Многе идеје проналазим у литератури, али парафразиран бих Николаја Островског: „Живот је најдрагоценије што човек поседује и ако му је већ једном додељен, требало би да га проживи не жалећи за претходним годинама у којима није остварио зацртане циљеве...“

балетске сале. Концепција вежби зависи од репертоара или пробе која следи. На тај начин припремам играче за предстојеће задатке. Инсистирам на дисциплини, која је изузетно важна. Наравно, трудим се да имам и разумевања. Руководим се старом пословицом која у слободној интерпретацији гласи – и бич и медањак.

Које су, по Вама, специфичности балетске уметности?

Комплексност балетске уметности се огледа у томе да у себи

како, уз класичан репертоар као основу, важно је неговати и модеран. Али то захтева изузетне професионалце, пре свега врхунске кореографе, а играчи морају перфектно да владају класичном балетском техником, јер ће тада без проблема савладати и савремени покрет. Класичан балет је азбука, основа свега и то не смемо да занемаримо.

Опробали сте се и као кореограф, реците нам нешто о том искуству.

Да, иза мене је низ кореографија. Посебно су ми драге оне које сам поставио на музику Малера, Маснеа, Сарасатеа... Сматрам да постоје две врсте кореографа: први тип је као Петица – савршено познаје музику, либрето, методику класичне игре, све поставља геометријски тачно, логично, и управо у тој једноставности лежи генијалност; други тип је, пре свега, редитељ – базиран на основној идеји. Лично, сматрам да припадам првом типу.

■ Бранкица Кнежевић ■

РАЗГОВОР С ПОВОДОМ | СПАСОЈЕ Ж. МИЛОВАНОВИЋ, В.Д.

Сусрет најзначајнијих

Нови в. д. директора Дrame од 1. фебруара је Спасоје Ж. Миловановић, који је на ову дужност дошао са места драматурга Крушевачког позоришта. Иначе, Миловановић је дипломирао и магистрирао на Факултету драмских уметности у Београду, где брани докторску тезу „Време у српској драми на почетку 20. века, 1900–1914“. Његове драме су постављане на репертоар Атељеа 212, Крушевачког позоришта, Народног позоришта из Ужица и Драмског програма Радио Београда, објављиване у „Театрону“ и у едицији „Савремена српска драма“. Као драматург је радио у Крушевачком и Београдском драмском позоришту, а био је и асистент-приправник за предмет Историја драме и позоришта на Факултету уметности Универзитета у Приштини. Дугогодишњи је сарадник Трећег програма Радио Београда, ЛУДУС-а и низа часописа и недељника у земљи и иностранству. Аутор је монографија о Властимиру Ђузи Стојиљковићу и Томи Трифуновићу, театролошке студије „О драмском стваралаштву др Војислава М. Јовановића–Марамбоа“, као и више збирки поезије. Уредник је едиције „Нови век српске драме“ издавачке куће „Арте“ из Београда. Члан је председништва Удружења драмских писаца Србије и Међународног удружења позоришних критичара и театролога.

Дошли сте на чело Дrame у време озбиљне кризе на плану продукције у српским театрима. Национални театар је једно од ретких места где се још увек може рачунати на озбиљнија средства за реализацију представа. То је велика привилегија, али и велика одговорност. Како ћете се носити са тим?

Народно позориште у Београду, као национални театар, представља модел позоришта које на различите начине одражава идеју и потребу државе да кроз рад ових институција репрезентује и промовише идентитет, јединство и посебност културе. Дакле, овај Театар има национални, историјски и културни значај и симбол је развоја позоришне уметности у Србији, али и саме државе Србије. Та јасна предодређеност с једне стране обавезује, док с друге олакшава одлуке о вођењу репертоарске политике. У време опште кризе и беспарице, када су буџети градских позоришта знатно умањени, опет, одговорност је удвостручена. Најтачнији одговор

на Ваше питање би, отуда, био: јасним концептом репертоарске политике, одабиром наслова који недостају постојећем репертоару Народног позоришта али и позориштима Србије и региона, те ангажовањем оних уметника који својим квалитетом непосредно могу да допринесу дефиницији да је Народно позориште место сусрета најзначајнијих стваралаца.

Шта, по Вашем мишљењу, треба да буде окосница репертоара Дrame Народног позоришта?

Када говоримо о репертоарској политици, задовољићемо се увреженим мишљењем: Народно позориште је чувар и промотер не само најзначајнијих националних већ и светских вредности, заснованих пре свега на текстовима који су прошли вредносни суд историје. То би био концепт којем нема шта да се дода. Наравно, подразумева се да свако време има своје читање, своју форму изражавања, свој начин промовисања позитивних вредности и етикеирања недостатака сопственог друштва. Наслови који су одабрани за сезону 2013/14. непосредни су доказ такве намере. Премијере које нас очекују су, редом: на Великој сцени „Дама с камелијама“ Александра Диме Сина, а драматизација романа Стевана Јаковљевића „Српска трилогија“ (као почетак обележавања великог јубилеја, 100 година од почетка Првог светског рата), Стриндбергов „Пут за Дамаск“, Брехтова „Мајка

ДИРЕКТОРА ДРАМЕ

У СУСРЕТ ПРЕМИЈЕРИ | ЂУРЂА ТЕШИЋ, РЕДИТЕЉКА

ИЈИХ СТВАРАЛАЦА

Борба за смисао живота

После паузе од две и по године, када је са успехом поставила Харвудове „Државне службенике“, Ђурђа Тешић поново режира у Народном позоришту, на Сцени „Раша Плаовић“. Овога пута је у питању комад младе драмске списатељице Горане Баланчевић, „Огвођена“, који је пре две године овећан Наградом Удружења драмских писаца Србије „Бранислав Нушић“. Премијера је планирана за 16. март, а у подели су Душанка Стојановић Глид (Весела Јовановић), Милош Ђорђевић (Драган), Марија Вицковић (Сања), Слобода Мићаловић (Нина), Анастасија Мандић (Радица), Златија Ивановић (Митра), Маријана Аранђеловић (Слободанка), Олга Одановић (Христина), Зоран Тошић (Шеф) и Предраг Ејдус (Шеф над шефом).

Шта вас је привукло овој причи, коју можемо дефинисати и као драму са сонговима?

Ауторка је драму дефинисала као мјузикл. Наравно, ова одредница у себи садржи иронију. Мјузикл је популарни жанр забављачког позоришта, а наша „Огвођена“ је друштвено ангажован комад о положају жене раднице и самохране мајке, у данашњој Србији. Окосница драме је ситуација око процеса приватизације, а у овом случају у питању је приватизација железнице. Иако је цела земља распродата, о овој теми до сада није било речи на нашим позоришним сценама.

Мишљења оних који су прочитали овај комад су подељена, с обзиром на тему. Једни тврде да нуди компликован и суморан приказ стварности, а други су уверени да је то још једна трагикомична прича о нашој садашњости...

Наша стварност је сигурно и компликована и суморна. Ти који то још увек не схватају, вероватно су само они који такву ситуацију стварају. Комад има уметничку дубину и квалитет јер није копија реалности, што би било и банално и неталентовано. А Горана је млада, даровита ауторка која пише о искуству своје мајке, о свом искуству живота ван Београда, али и о трагичном положају уметника данас. У комаду затичемо људе који се грчевито, жилаво и као животиње боре за минимум људског достојанства и за остварење једног од основних људских права, права

на рад. Та исцрпљујућа и аутодеструктивна борба за живот са једним пропалим, истрошеним и трулим системом, обликована је кроз делање главне јунакиње – Веселе. Њена борба за остварење права на рад, у овом комаду је заправо борба за смисао живота.

Колико су уметници данас у могућности да путем театра постављају тешка питања?

же тренутак када ћемо сви заједно завршити на улици. Питања која би могла да се поставе са сцене су многобројна, али за то нема наде пошто нових продукција скоро и да нема.

Шта сте, режирајући овај комад, хтели да посебно апострофирате, истакнете...

Снагу индивидуалне борбе, јер је она у данашњем, на све могуће начине извитопереном свету, чини се, потпуно узалудна. Такође, волела бих да истакнем питање права на рад, јер су милиони људи остављени без икакве прилике да раде, што је данас тема која превазилази локални значај.

Славни Бертолт Брехт је био познат по томе што је сценску радњу прекидао музичким паузама, односно сонговима. Шта је то „брехтовско“ што се манифестује у овом комаду?

Појам брехтовски је накнадно доживео доста произвољних тумачења и од наших и од страних аутора. Када је у питању стил глуме, учестало је схватање да играти брехтовски комад значи играти га хладно и дистанцирано, без емоција.

Међутим, сам Брехт је пред крај живота појаснио да је такво тумачење погрешно. Он је уз помоћ ефекта зачудности желео да лиши глумца непотребне сентименталности и да га доведе у ситуацију да не размишља како би сам поступио у тој ситуацији, већ како би тај лик поступио и шта би мислио у одређеној ситуацији. То је заправо савремена, модерна глума. Мишљења сам да је цело савремено позориште, какво познајемо, проистекло из Брехтове филозофије. У радовима наших драмских аутора најмлађе генерације врло је видљив његов утицај, пре свега у односу према друштвеној реалности. Сонгови, који су такође постали уобичајено драматуршко средство у савременом позоришту, у овом комаду произилазе из радње и не прекидају је, али ћу уз помоћ њих стварати одређену врсту онеобичавања радње.

Кад год се заподене разговор о укусу публике, волим да цитирам речи Милана Пређића, који је са искуством дугогодишњег драматурга Народnog позоришта, чини ми се, најјасније формулисао захтеве и укус ондашње публике, готово као одлику менталитета: „Наши савремени гледаоци воле да им се пружи нешто што личи на студију, мало психологије и друштвене слике, али хоће и да се смеју. Треба погодити средину: не дати потпуно Лабиша, али не бити као Анри Бек“.

Храброст и њена деца“; на Сцени „Раша Плаовић“ „Наши синови“ Војислава М. Јовановића-Марамбоа, Настасијевићев комад „Код вечите слаvine“ и Нушићева „Књига друга“. Овом списку недостаје савремени домаћи текст, који ће се играти на Сцени „Раша Плаовић“ као завршетак својеврсне хронологије историје српске драме, а који ће накнадно бити одабран.

Најавили сте активнију међународну сарадњу. У којем правцу ћете је развијати?

Једна од битнијих ставки у репертоарској политици, без ика-

кве сумње је оснаживање постојеће сарадње са позориштима у земљи и у иностранству, као и покретање нових. Свакако да велики успех „Хенрија Шестог“ ту након чини ако не лакшом, онда кредибилнијом. Први кораци су већ направљени. Успостављени су контакти и најављена гостовања на сценама Црне Горе, БЈР Македоније, Хрватске, Словеније, Русије и Немачке. Такође, преговара се о копродукцијама са Град-театром Будва. Ту је и пројекат „Млада балканска драма“, коју ћемо покушати да проширимо на читав регион, а настојаћемо да представе Народnog позоришта дођу на релевантне фестивале. Такође, представа „Константин...“ копродукција нашег и Народnog позоришта из Ниша, као део великог државног обележавања 1700 година „Миланског едикта“, на особен начин шири могућност успешне сарадње са позориштима изван граница Србије. Значај „Миланског едикта“ произилази не само из чињенице да је њиме хришћанство добило легитимитет признате вере, већ и из чињенице да се њиме промовише толеранција, односно право на различитост вероисповедања и суживот конфесија, нација и народа. Народno позориште је свакако једна од најпозванијих институција да такву идеологију постави на друштвени пиједестал.

■ Жељко Хубач ■

Сонгови могу сценску збивања да учине поетски дубљим и да открију још неке нивое и нијансе у ликовима и радњи. Такође, могу и да нас дирну својом сировошћу.

Уметници су данас у толико понижавајућем и тако обесправљеном положају да су сами по себи изгледа постали тешко питање за ово наше друштво. Нисам сигурна да у овако антихуманистичком друштву као што је наше уопште више можемо да говоримо о театру, када видимо да у државном буџету све мање има места за културу, да позоришне зграде постају велики терет само због рачуна за струју, и да је данас последње уточиште и најхрабријег уметника нека бедна платица јер бар одла-

■ Микојан Безбрадица ■

ОМАЖ СУФЛЕРУ ИЛИ УМЕСТО IN MEMORIAM-а

Маме и тетке наших позоришта

на „Јубилеј шаптача“, посвећену Милану Марковићу Баћи, данашњем суфлеру Народног позоришта у Београду. Почели смо да се поправљамо...

Извештач „Новина србских“ поводом извођења Стеријине шалвие игре у 2 дејства „Симпатија и антипатија или „Чудновата болест у Театру на Ђумруку маја 1842, Бележи: „За суфлера би можда добро било, кад би у школу по неки пут отишао, и тамо слушао како деца међу собом шапћу и како једно другом пришапћују, јер он види се, као да не зна разлике између шаптања (т.ј. суфлирања) и између викања“. Дакле, свега неколико месеци по формирању првог професионалног позоришта у Срба, критика, такође у повојима, помиње и суфлере. Очигледно да је, као у осталом и сви други позоришници, и шаптач био невест па га је публика чула. Тада су

Театролози ће 2012. годину памтити по заиста несвакидашњој појави: објављене су чак две књиге о – суфлеру. Позоришни музеј Војводине је објавио монографију „Шаптање живота“ о Марији Мази Кљајић, некадашњој суфлерки Српског народног позоришта, аутора Милана Белегишанина, а Народна библиотека Ужице књигу Милорада Искри-

представе, које су давале два пута недељно, биле готово све премијере јер је мала варош каква је тада био Београд ретко имала публике за репризу и неколико деценија касније, па је разумљиво да је су-

Колико пажње данас посвећујемо суфлеру, том тако важном члану сваког позоришног подухвата? Колико често га се сетимо? Колико често по добру поменемо? Да ли најчешће кад – оде...?

флер имао велику и незаобилазну улогу. Али његов значај је и данас велики. Стога потписник ових редова жели да забележи своја два сећања.

Маца – тако су је звали старији а ми, тада млађи – Тетка Маца. И заиста се према свима опходила тако, као присна, брижна тетка. Већ у неким озбиљнијим својим годинама, почетком 80-тих про-

шлог века, као чигра је летела око огромне сцене тек отвореног новог Српског народног позоришта како би била најближе глумцу кога је требало да „држи“ у неком дужем монологу или у критичном тренутку. Млади глумци су се за мишљење и савет окретали радије њој него старијим колегама – Тетка Маца је све видела и све знала, као прави стари позоришни вук умела да да прави савет, да похвали, подржи, али и изгуди. И да је сви послушају... Тако је Тетка Маца дошла и у документарни филм, а сад, ево и у књигу истог аутора – Мише Белегишанина.

Уочи нове 2013. нас је напустила и Мама Нада. Баш тако, Мама Нада ју је звало цело сомборско позориште, па и њени вршњаци. То, ваљда, све говори. А осим што је била мама свима нама, била је и истинска мама Александри Николић, глумици Народног позоришта у Београду. Кома више? Десио се једне зиме средином поменутих '80-их да је наше и иначе лако збуњиве путаре заиста изненадила веома снажна и упорна међава, па

је у року од неколико сати сав саобраћај стао и многи су остали заробљени: неки у „влаку у снијегу“, аутобусима, колима... а Сашка Николић – у Новом Саду где је имала неко снимање. А увече треба да игра „Волпонеа“ на Тргу Републике! Паника траје сатима, сви покушавају на сваки начин да пронађу неко превозно средство које би је пребацило у Београд, телефони су усижани, Мама Нада прати халабуку и – непрекидно грди ћерку! „Како си могла, какво снимање те спопало, какав Нови Сад, имаш увече представу, еееее!“ И тако све док није постало извесно да се представа мора отказати, после чега је уследила највећа грдња. Позоришник старог кова, суфлерка, супруга глумца, брани позориште од сопствене јединице!

У позоришту има много „добрих духова“ који су театар сачували свих искушења и који то и данас раде, а нису уметници. Сетимо их се чешће док су са нама и одајмо им заслужено поштовање кад оду.

■ Јелица Стевановић ■

СТО ГОДИНА ОД РОЂЕЊА МАЕСТРА ДАНОНА

Европејац

Овог месеца навршава се сто година од рођења Оскара Данона, првог директора Опере и Балета Народног позоришта после Другог светског рата, а касније уметничког директора и сталног госта-диригента наше Куће.

Маестро Данон је дипломирао дириговање и композицију на Прашком државном конзерваторијуму и докторирао филозофију на Карловом универзитету у Прагу. Био је шеф диригент Љубљанске филхармоније и Симфонијског оркестра Радио Загреб и професор Музичке академије у Београду. Наступао је на сценама широм света, од Миланске скале до Бечке опере, и снимао за најпознатије дискографске куће. Доба руковођења маестра Данона познато је у историји Народног позоришта као „златно доба београдске Опере“.

О Оскару Данону, Бранко М. Драгутиновић је у студији „Прологомена за историју Опере и Балета Народног позоришта у Београду“ написао: „Занесењак театар и фанатик рада (...) за диригентским пултом жив, активан, динамичан, темперамант, и експресиван у матици стихије музичко-драмског збивања, креатор представе“. Велимир Лукић, некадашњи управ-

ник Позоришта, изјавио је да је Данон: „...европејац у најлепшем смислу, светски човек... Део историје Народног позоришта, Опере, културног живота града, земље, ако могу да кажем и шире! Лепшег вечног круга, лепше племените ватре од оне коју Оскар Данон носи са собом – нема“.

Маестро Данон, који је целог живота трагао за лепим оперским гласовима, у интервјуу за Позоришне новине је 2008. године рекао: „тврдим да и данас постоје млади људи, способни људи...“. Његова подршка на симболичан начин траје и данас, кроз награду која носи његово име и која се додељује младим оперским уметницима, а чији су лауреати до сада били сопран Снежана Савичић Секулић и тенор Хон Ли.

■ Вања Косанић ■

Чедомир Чеда Драгичевић (1929–2012)

Са Чедом Драгичевићем, солистом београдског Балета, делила сам школске дане у Балетској школи „Лујо Давичо“, где је био изузетно марљив ученик чувене уметнице Нине Кирсанове. Тужно је било његово детињство за време Другог светског рата, када су му усташе у Бугојну убиле оца. Дечак Чеда је најпре био партизански курир, а љубав према игри и рецитовању га је одвела у Позориште народног ослобођења, где су његову даровитост уочили Оскар Данон, Мира Сањина и Аника Радошевић. После рата је упоредо био ученик и млади члан балетског ансамбла Народног позоришта у Београду, у којем је од 1. септембра 1951, са краћим прекидом (1955) када је био у Македонском народном театру у Скопљу, играо све до пензионисања, 31. марта 1976. године.

Истицао се лепом фигуром и чистом класичном балетском техником, оплемењеном искреним глумачким изразом. На београдској сцени је са успехом водио мушки ансамбл и играо солистичке улоге од којих се посебно истичу Бенволио у „Ромеу и Јулији“, „Симфонија С-дур“, Врач

у „Петру Пану“ и солистичке деонице у балетима „Пепељуга“ и „Бахчисарајска фонтана“ (квартет у „Игри с мачевима“). Био је један од четири принца у великом класичном адађу са Аурором у Првом чину „Успаване лепотице“, у којем је био партнер и Наталији Бесмертној приликом њеног гостовања на београдској сцени. У Скопљу је, поред осталих солистичких рола, играо Мирка, главну улогу у „Баволу на селу“ и чувени дует „Плава птица“ у „Успаваној лепотици“. Тамо је упознао и своју супругу, примабалерину Магдалену Мацу Јаневу, која је заједно са њим 1956. прешла у београдски Балет, као првакиња.

И после пензионисања, Чеда Драгичевић је наставио да се бави уметничком игром. Основао је и водио чак десет балетских школа на Сицилији. За своју успешну педагошку делатност добио је угледну италијанску награду, *Sarpedicci*.

Дечак који је рат провео без родитеља, основао је своју велику балетску породицу. Супруга Маца Јанева, а затим ћерке Душка и Мила, сјајне су прве даме београдског Балета. Отац двеју првакиња је био њихов највећи обожавацац, али и најстрожи критичар.

Последњих деценија, Чеда је био редован посетилац свих балетских представа, па чак и онда када је, због болести, са напором долазио у гледалиште на Тргу Републике. Генерације балетских уметника више немају свог највернијег гледаоца. Чак и на крају животног пута он је, скоро у коми, мислио на уметничку игру. Његове последње речи биле су упућене млађој ћерки, Мили, која је у том часу била поред оца: „Воли, Мила, и играј балет...“

Верујем да су снови дечака о игри што живот значи, били испуњени.

■ Милица Зајцев ■

Ранко Томановић – отмен играч и поуздан партнер

Двадесет година рада у многим професијама представља тек почетак пуне зрелости, док је у балетској уметности тај „стаж“ кулминација у професионалном животу балерина и играча. Тај јубилеј, који је за публику дошао неосетно, па чак и изненађујуће брзо, обележио је први солиста Балета Народног позоришта у Београду, Ранко Томановић, 9. маја 1996. године.

Балетско образовање Томановић (1956) је стекао у средњој балетској школи „Лујо Давичо“, у класи педагога Душанке Комендић. Талентованог дечака складне фигуре, одмереног и озбиљног понашања, брзо су запазили Димитрије Парлић и Иванка Лукатели и довели га у београдски Балет. Било је то 1974. године. Од тада је Томановић почео поступно да осваја заслужено место у балетском ансамблу Народног позоришта. Врсни балетски стручњаци се нису преварили, јер је већ од своје прве веће улоге, *Pas de trois* у „Лабудовом језеру“ Чајковског, млади Томановић

Милица Зајцев је љубитељ балета обрадовала новом књигом, „Игра која живот значи 3 – Уметничке исповести истакнутих личности београдског Балета“, у издању Удружења балетских уметника Србије. Књига је представљена 25. фебруара у Народној позоришту, а на промоцији су, поред ауторке, говориле доскорашњи и садашњи председник УБУС-а Соња Лапатањов и Анђелија Тодоровић, уредник књиге Ивана Миловановић и, у име играча чије су „уметничке исповести“ сабрале у књизи, Милица Безмаревих.

скренуо на себе пажњу обећавајући да ће се развити у отменог играча и поузданог партнера.

Пратећи његово стасавање до уметничке зрелости бележила сам у својим критикама оцене о неким његовим играчким наступима:

„Смирене линије у извођењу Пасторале приказали су Љиља-

на Шарановић и Ранко Томановић“ (премијера „Шчелкунчица“, 1977). „Ранко Томановић је као Бенволио, иако у границама чисто школског извођења плесних комбинација, показао обдареност на коју треба рачунати“ (премијера „Ромео и Јулије“, 1979). „Ранко Томановић је смирено и одмерено успешно одиграо једину мушку улогу у Баланшиновој кореографији „Концерто“ Ј. С. Баха“ (премијера 1980). „Катула је играо Ранко Томановић остварујући до сада своју најуспешнију улогу, јер је успео да лепе и лирске надахнуте деонице оплемени младалачком полетношћу и буде сигуран партнер Иванки Лукатели“ (премијера „Cattuli carmine“, 1985). „Складно је деловао играчки пар Душка Драгичевић и Ранко Томановић у дуету лирског расположења, показавши стални напредак у свом уметничком развоју“ (премијера „Петра Пана“, 1985). „Ранко Томановић је био поносан, али дубоко осећајан Ђурђе Црнојевић...“ (премијера „Јелисавете“, 1986). „... уз играчки романтизам Ранко Томановић

је био персонификација наивне љубави“ (премијера „Сна летње ноћи“, 1987). „Ранко Томановић као Франц дао је целовиту играчку улогу складних скокова и окрета, дискретне пантомиме и партнерске сигурности“ (премијера „Копелије“, 1991).

Иако нисам забележила оцене о свим улогама које је Ранко Томановић остварио у сталној уметничкој градацији, играјући на матичној сцени и на гостовањима у земљи и у иностранству са београдским Балетом, као и у бројним телевизијским емисијама – треба истаћи да иза свих тих наступа стоји озбиљан, свакодневни рад. Томановићева смиреност, отменост, партнерска поузданост, заслужују да остану упамћене у аналима београдског балетског ансамбла. Посебно се то односи на интерпретацију принца Алберта у „Жизели“, којом је, у складној сарадњи са примабалерином Милицом Бијелић, успешно обележио двадесетогодишњицу свога рада.

(наставиће се)

Одлазак са животне сцене

смотром. По исказу Јелене Грол, међу ретким гостима, памти једну посету књижевнице Исидоре Секулић.

После Резолуције Информбироа 1948, Грол престаје да буде интересантан југословенској полицији и чешће се виђа у шетњама градом, са обавезним обиласком Калемегдана. Последње године проводи у породичном окружењу,

После свега, Грол живи потпуно повучен из јавног и културног живота, готово у изнуђеној кућној изолацији. Једно од ређих Гролових појављивања у јавности било је присуство погребу његове глумачке првакиње Жанке Стокић, у лето 1947, о чему ће оставити дирљиво сведочанство. Круг пријатеља и некадашњих сарадника је потпуно сведен, јер је кућа била под сталном полицијском при-

за које време је успео да среди рукописе својих раније писаних забелешки и доврши последњу књигу објављену за живота – „Из позоришта предатне Србије“.

Милан Грол кратко болује и умире 3. децембра 1952. у Београду. Сахрањен је на Новом гробљу, у породичној гробници Мите Ракића (парцела 5, гробница 58). Барелјеф на гробници с Гроловим ликом дело је вајара С. Стојановића. Била је то велика сахрана, једна од највећих у послератном Београ-

ду, којом је народ одао последњу почаст једном од својих највећих демократских трибуна што их је земља Србија имала. Видно је било полицијско обезбеђење на сваком кораку. Сахрана је протекла достојанствено, као да се онај тзв. предатни, грађански Београд носталгично опраштао са делом своје неповратне прошлости. Режимски листови су, међутим, тек лапидарним

вестима забележили Гролов одлазак са животне сцене, с изузетком „Републике“, док увек добро обавештена „Политика“ прави лапсус па свог угледног предатног спољњег сарадника Грола титулише доктором, очигледно замењујући и приписујући оцу синовљеву титулу.

Гролов син Војислав је издвојио из очеве свеске, писане у младим школским данима, испуњене песмама Некрасова, Љермонтова,

сентенцама Анатола Франса, следећу мисао песника Алфреда де Вињија, којом се бележница завршава: „Un désespoir paisible, sans convulsion de colère et sans reproche au ciel, est la sagesse même“ (Ти-

Слова могу бити спљивана, идеје и људи прогоњени, али ће живот тећи само по законима које поставља стварност... (М. Грол)

хо очајање, без излива гнева и приговора небу, мудрост је сама), додајући јој свој коментар: „У последњим његовим годинама, то се управо могло рећи за очево расположење и став“.

О себи, Грол је у „Лондонском дневнику“ записао: „Ја сам оно што сам од рођења, и што ћу остати до смрти. Врло сам строг у самокритици и мислим да сам реалист. Темперамент мој даје само акценат мојој мисли, док је она плод дубоког мог мучења са собом и са стварима“.

Завршимо ово сећање на преваходно позоришну делатност изузетно свестране и за своју епоху веома значајне личности

Милана Грола, неким од његових мисли, у којима се огледају његов животни и политички став: „Јединство ‘демократије’, ‘патриотизма’ и ‘морала’ остварило је велика дела у историји народа, и у нашој сопственој. У основи све се своди на ‘морал’, из кога извиру начела слободе, равноправности, друштвене правде и свих узајамности и саосећања на којима се заснивају људске заједнице. Морал остаје мера свему“ (Божић, 1940) „Ако је полазна и завршна мисао демократије човек, и мисао демократије мора бити у човечанском осећању као извору и мерилу свим идејама“ (27. септембар 1945). И најзад, парафразирајући речи самог Грола које је упутио свом исписнику песнику Луковићу, закључимо: „Ако се живот не рачуна временом и простором у којима је он тако ништаван, ако је све што остане од човека она светла искрица духа честитости којом је засветлио једном у тој својој метеорској минути, онда ни Милан Грол не би могао жалити да је живео узалуд – ни мало“.

(КРАЈ)

ВЕЛИКА СЦЕНА

МАРТ 2013.

петак 19.30 ФИГАРОВА ЖЕНИДБА И РАЗВОД Бомарше / Хорват / Моцарт 01	субота 19.30 ПОКОЈНИК комедија Бранислава Нушића 02	понедељак 19.30 КОНСТАНТИН: ЗНАМЕЊЕ АНЂЕЛА / БЕОГРАДСКА ПРЕМИЈЕРА драма Дејана Стојиљковића 04	уторак 12.00 ДОДЕЛА НАГРАДЕ „МЕША СЕЛИМОВИЋ“	уторак 19.30 КО ТО ТАМО ПЕВА балет на музику Војислава Вокија Костића 05	среда 19.30 СЕВИЉСКИ БЕРБЕРИН опера Ђоакина Росинија 06	четвртак 19.30 ЖИЗЕЛА балет Адолфа Адама 07	петак 19.30 АНТИГОНА трагедија Софокла 08	субота 19.30 СЛЕПИ МИШ оперета Јохана Штрауса 09
недеља 12.00 ПЕТАР ПАН , балет Бруса Стајвела	понедељак 19.30 ХЕНРИ ШЕСТИ драма Вилијама Шекспира 11	уторак 19.30 БАЈАДЕРА балет Лудвига Минкуса 12	среда 19.30 КАВАЛЕРИЈА РУСТИКАНА опера Пјетра Маскањија 13	четвртак 19.30 ЛАБУДОВО ЈЕЗЕРО балет П. И. Чајковског 14	петак 19.30 ЗЛАТНО ТЕЛЕ Горан Марковић, по роману Иљфа и Петрова 15	субота 19.00 КАРМЕН опера Жоржа Бизеа 16	недеља 12.00 35 ГОДИНА СА ВАМА концерт Филхармоније младих „Борислав Пашћан“ 17	недеља 19.30 ВЕЛИКА ДРАМА драма Синеише Ковачевића 17
понедељак 19.30 ВЕСЕЛЕ ЖЕНЕ ВИНДЗОРСКЕ комедија Вилијама Шекспира 18	уторак 19.30 ГАЛА КОНЦЕРТ – 50 ГОДИНА УДРУЖЕЊА БАЛЕТСКИХ УМЕТНИКА СРБИЈЕ	среда 19.30 КОНСТАНТИН: ЗНАМЕЊЕ АНЂЕЛА драма Дејана Стојиљковића 20	четвртак 19.30 БАЈАДЕРА балет Лудвига Минкуса 21	петак 19.30 ДЕРВИШ И СМРТ Б. М. Михиз / Е. Савин, по роману Меше Селимовића 22	субота 12.00 ДОДЕЛА НАГРАДЕ „ЖАНКА СТОКИЋ“	субота 19.30 ТРУБАДУР опера Тузепеа Вердија 23	недеља 19.30 КАЊОШ МАЦЕДОНОВИЋ драма Виде Огњеновић 24	понедељак 19.30 УСПАВАНА ЛЕПОТИЦА балет П. И. Чајковског 25
четвртак 19.30 ХАМЛЕТ / ГОСТУЈЕ SCHAUSSPIELHAUSE ИЗ ДИЗЕЛДОРФА драма Вилијама Шекспира 28	петак 20.00 ЗАВРШНИ ГАЛА КОНЦЕРТ лауреата 43. такмичења Музичке омладине 29	субота 19.30 ДОН ПАСКВАЛЕ опера Гаетана Доницентија 30	недеља 12.00 ПЕТАР ПАН балет у кореографији Бруса Стајвела 31	недеља 19.30 БАХАНТКИЊЕ трагедија Еурипида 31	понедељак 19.30 ГОСПОЋА МИНИСТАРКА комедија Бранислава Нушића 01	уторак 19.00 ПЕТАР ПАН балет у кореографији Бруса Стајвела 02	четвртак 19.30 МИЗАНТРОП комедија Ж. Б. П. Молијера 04	петак 19.30 УСПАВАНА ЛЕПОТИЦА балет П. И. Чајковског 05

СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

петак 20.30 МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ драма Ерика Е. Шмита 01	субота 20.00 КОНЦЕРТ БИЉАНЕ ГОРУНОВИЋ у оквиру BELGRADE CHOPIN FEST 2013 02	недеља 20.30 МИСИС ТОЛСТОЈ драма Сергеја Коковина 03	понедељак 20.30 СТАКЛЕНА МЕНАЖЕРИЈА драма Тенесија Вилијамса 04	уторак 20.30 ЖЕНИДБА комедија Николаја В. Гогоља 05		среда 20.30 ЗЛИ ДУСИ Т. М. Ригонат по роману Ф. М. Достојевског 06	четвртак 20.30 ЗЛИ ДУСИ Т. М. Ригонат по роману Ф. М. Достојевског 07	
субота 20.30 НЕСПОРАЗУМ драма Алберта Кампија 09	недеља 20.30 ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ комедија Оскара Вајлда 10	понедељак 20.30 СТАКЛЕНА МЕНАЖЕРИЈА драма Тенесија Вилијамса 11	уторак 20.30 ДРЖАВНИ СЛУЖБЕНИЦИ драма Роналда Харвуда 12	петак 20.30 ОГВОЖЂЕНА / ПРЕТПРЕМИЈЕРА драма Горане Баланчевић 15		субота 20.30 ОГВОЖЂЕНА / ПРЕМИЈЕРА драма Горане Баланчевић 16	недеља 20.30 ОГВОЖЂЕНА драма Горане Баланчевић 17	понедељак 20.30 ЗАГОНЕТНЕ ВАРИЈАЦИЈЕ драма Ерика Е. Шмита 18
уторак 20.30 ХЕДА ГАБЛЕР драма Хенрика Ибзена 19		среда 20.30 ХЕДА ГАБЛЕР драма Хенрика Ибзена 20	четвртак 20.30 ИГРАЈУЋИ ЖРТВУ комедија Владимира и Олега Пресњакова 21	петак 20.30 ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР комедија Жана Ануја 22	субота 20.30 ГРАЂАНИН ПЛЕМИЋ комедија Ж. Б. П. Молијера 23	недеља 20.30 МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ драма Ерика Е. Шмита 24	понедељак 20.30 ЖЕНИДБА комедија Николаја В. Гогоља 25	уторак 20.30 ХАСАНАГИНИЦА драма Љубомира Симовића 26
среда 20.30 СЕКСУАЛНЕ НЕУРОЗЕ НАШИХ РОДИТЕЉА драма Лукаса Берфуса 27	четвртак 20.30 ОГВОЖЂЕНА драма Горане Баланчевић 28	петак 20.30 ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ комедија Оскара Вајлда 29	субота 20.30 ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР комедија Жана Ануја 30	недеља 20.30 ЛАЖА И ПАРАЛАЖА комедија Јована Стерије Поповића 31	понедељак 20.30 МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ драма Ерика Е. Шмита 01	уторак 20.30 СТАКЛЕНА МЕНАЖЕРИЈА драма Тенесија Вилијамса 02	среда 20.30 ОГВОЖЂЕНА драма Горане Баланчевић 03	четвртак 20.30 ЗАГОНЕТНЕ ВАРИЈАЦИЈЕ драма Ерика Е. Шмита 04

ДОГАЂАЈИ У МАРТУ

- 02.03. КОНЦЕРТ БИЉАНЕ ГОРУНОВИЋ, у оквиру BELGRADE CHOPIN FEST 2013, у 20 часова, Сцена „Раша Плаовић“
- 04.03. КОНСТАНТИН: ЗНАМЕЊЕ АНЂЕЛА / БЕОГРАДСКА ПРЕМИЈЕРА, драма Дејана Стојиљковића, копродукција са Народним позориштем из Ниша, Велика сцена
- 05.03. ДОДЕЛА НАГРАДЕ „МЕША СЕЛИМОВИЋ“, у 12 часова, Велика сцена
- 16.03. ОГВОЖЂЕНА / ПРЕМИЈЕРА, драма Горане Баланчевић, Сцена „Раша Плаовић“
- 17.03. 35 ГОДИНА СА ВАМА, концерт Филхармоније младих „Борислав Пашћан“, у 12 часова, Велика сцена
- 19.03. ГАЛА КОНЦЕРТ – 50 ГОДИНА УДРУЖЕЊА БАЛЕТСКИХ УМЕТНИКА СРБИЈЕ, у 19.30 часова, Велика сцена
- 23.03. ДОДЕЛА НАГРАДЕ „ЖАНКА СТОКИЋ“, у 12 часова, Велика сцена
- 28.03. ХАМЛЕТ, драма Вилијама Шекспира, гостује Schauspielhaus из Дизелдорфа, Велика сцена
- 29.03. ЗАВРШНИ ГАЛА КОНЦЕРТ лауреата 43. такмичења Музичке омладине, у 20 часова, Велика сцена

ИНФО БРОЈ
0800127128
ПОЗИВ ЈЕ
БЕСПЛАТАН

Извођење представе **КОНСТАНТИН: ЗНАМЕЊЕ АНЂЕЛА** у Нишу: 11.03.

ГОСТОВАЊА У МАРТУ

- 08.03. КОВАЧИ – Студентски град
- 18.03. ДОН ПАСКВАЛЕ – Ниш
- 21.03. ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР – Лозница
- 24.03. ГРАЂАНИН ПЛЕМИЋ – Дани комедије у Јагодини

Радно време благајне: сваког дана од 11 до 15 и од 17 сати до почетка представе. Недељом од 17 сати до почетка представе.

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ
ЗАДРЖАВА ПРАВО ИЗМЕНЕ РЕПЕРТОАРА
Телефон благајне: 2620-946
Телефон за групне посете: 2626-566

www.narodnopozeriste.rs

Издавачка делатност Народног позоришта у Београду

За издавача Дејан Савић, в. д. управника | Главни уредник Позоришних новина Жељко Хубач | Заменик главног уредника Јелица Стевановић | Редакција: Микојан Безбрадица, Милош Дујаковић, Бранкица Кнежевић, Вања Косанић | Сарадници: Милица Зајцев, Зоран Т. Јовановић, Драган Стевовић, Марија Милић | Техничка редакција: арт директор и графички дизајнер Јован Тарбук, графички дизајнер Јелена Ратковић | Коришћене фотографије архива Народног позоришта, МПУС и личних архива | Припрема и дизајн Народно позориште у Београду | Народно позориште у Београду, Француска 3, 11000 Београд | Маркетинг 2622-180